

HUKUKÇULAR ARASI
ŞİİR YARIŞMASI
2015

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

Türkiye Barolar Birliği Yayınları : 283

Hukukçular Arası Şiir Yarışması

ISBN: 978-605-9050-39-5

© Türkiye Barolar Birliği
Baskı: Nisan 2015, Ankara

Türkiye Barolar Birliği
Oğuzlar Mah. Barış Manço Cad.
Av. Özdemir Özok Sokağı No: 8
06520 Balgat – ANKARA
Tel: (312) 292 59 00 (pbx)
Faks: 312 286 55 65
www.barobirlik.org.tr
yayin@barobirlik.org.tr

Baskı
Şen Matbaa
Özveren Sokağı 25/B
Demirtepe-Ankara
(0312. 229 64 54 - 230 54 50)

HUKUKÇULAR ARASI
ŞİİR YARIŞMASI
2015

Nisan 2015

ANKARA

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ.....	11
------------	----

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

Onur Ubay <i>saklambaç</i>	15
Mesut Avcı <i>YORGUN</i>	17
Gizem Güngör <i>ERKEK DÜNYA MANİFESTOSU E. D. M. - I -</i>	19

ŞİİRLER

Nigar Çelebi <i>Süslü Yıkıntı</i>	25
Raziye Aksu <i>BEN BİR KADINIM</i>	27
Mehmet Yüzbaşıoğlu <i>BEN HİÇ GÖRMEDİM</i>	28
Kurtuluş Tayanç Çalışır <i>*GEÇMİŞ ZAMAN DEVRİMCİLERİNİN şiiiri/ Yerkürede yersiz bir aşk yaşanmazdı</i>	31
Öztürk Aydın <i>UMURSAMAZLIK</i>	41
Tugay Yıldız <i>SUYUN KALDIRMA KUVVETİ</i>	43
<i>Hacim</i>	44
Yasin Semiz <i>RÜYA</i>	46
Ayça Özarıcılar <i>BENDE KALAN SEVGİ</i>	48

Mustafa Kaçmaz <i>Bir deroiş hikayesi</i>	49
Engin İsmail Köse	51
Sıddık Onur Özer <i>geceler</i>	53
Mahmut Özlük <i>KUBİLAYIM</i>	54
Ümit Müderrisoğlu <i>LABİRENT</i>	57
Gökay Barutçu <i>SORUN O ÇOCUKLARA</i>	60
Korcan Süleyman Ataç <i>Her Bir Sac Ayağı Hayatın</i>	62
Yunus Acar <i>TAŞ DUVARLAR</i>	64
Gözde Şen <i>KAR ÇİÇEKLERİ</i>	65
Burcu Bahar Ecevit <i>ORADA İNSANLIK YOKTU...</i>	66
Cansu Koyuncu <i>YALNIZLIĞIM</i>	68
H. İbrahim Güvenç <i>Sonuna Kadar</i>	70
Hasan Hüseyin Erol <i>BEŞİNCİ MEVSİM; ÖZGÜRLÜK</i>	71
Ahmet Gani Küçük <i>-ÇUKUROVA-</i>	74
İzzet Yıldız <i>YILLAR KODESİ</i>	76
Yıldıray Sayar <i>Gereği Düşünüldü</i>	77

Zeynal Gül	
<i>HÜR VE PERVASIZ YAŞAMAK</i>	78
Mustafa Çaprak	
<i>YOL TABELASI</i>	80
Şevket Kurt	
<i>Kanatlanmış Bir Tahayyül</i>	82
Yasemin Akçakoca	
<i>SUREYYA</i>	84
Şükrü Enhoş	
<i>Çok Oluyorsun Çocuk</i>	87
Leyla Gültekin Çoruh	
<i>DÜŞ AĞRISI</i>	89
Rıdvan Demir	
<i>KÜF KOKULU ZORBALIK</i>	92
Nahide Ova	
<i>HELEKE</i>	94
Berkin Civelek	
<i>ÜLKEM</i>	95

Seçici Kurul*

Ataol BEHRAMOĞLU

Av. Eyyüp Sabri ÇEPİK

Enver ERCAN

Turgay FİŞEKÇİ

Av. Kürşat KARACABEY

Av. Gülcihan TÜRE

* Soyadına göre sıralanmıştır.

SUNUŞ

Değerli Meslektaşlarım,

Türkiye Barolar Birliği olarak, hukuk ve sanatı buluşturmak ve meslektaşlarımızın sanatçı yönlerini ortaya çıkarmak amacıyla düzenlediğimiz Hukukçular Arası Şiir Yarışması'nın bu yıl ikincisini gerçekleştirdik.

Bize göre, sanat ve hukuk çağdaş demokrasilerin vazgeçilmez iki yoldaşdır.

Sanatçı ve hukukçu birlikteliği özgür, demokratik, laik ve sosyal bir toplum oluşumunun dinamosudur.

Yarışmaya katılan tüm meslektaşlarımı yürekten kutluyor; yarışmada seçici kurul üyesi olarak görev alan değerli şair dostlarım Ataol Behramoğlu, Enver Ercan, Turgay Fişekçi ile Yönetim Kurulu Üyesi arkadaşlarım Av. Eyyüp Sabri Çepik, Av. Gülcihan Türe ve Av. Kürşat Karacabey'e en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Saygılarımla.

Av. Prof. Dr. Metin Feyzioğlu
Türkiye Barolar Birliği Başkanı

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

HUKUKÇULAR ARASI ŞİİR YARIŞMASI
BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

Onur Ubay

saklambaç

gülümsedin, kanatlarıma
sebeb bildim gök/yüzünü

rüzgâr topladım bulutlardan
saçlarından karışmak için hayata

bir gülüşün rengiyim ben
bir ırmağın hikayesi

ağaçları uyandıran sesinle
serçeleri kışkandırdın sen

düşlerin saklambacında
içime gizlenen küçük kız

buğulanmaya yüz tutmuş
bir camdır kalbim

hohlayıp yaz ismini

HUKUKÇULAR ARASI ŞİİR YARIŞMASI
İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

Mesut Avcı

YORGUN

Sesimde kırık bir yaz yağmuru
Ekinim çürümüş hasadım berbat
Bir yara büyüyor içinde göz bebeğimin
Büyüdükçe kayboluyor umudu

Yavrusunu severken öldüreni yük etmiş küskün bir dalgayım
Tuzum avucumda
Kıyım ardımda kalmış

Hasret
Dilsiz bir bağlama elimde
Mızrabım suda yanmış
Yedi iklim kül arıyor ardımda

İncecik bileklerim taşımaz kollarımı
Taşımaz kederimi yaradan bile
Tırnaklarımı dişlerime eş edesim var
Gel gör ki
Bilmez adım düşlerimin adını

Anlam dediğini de
Dünya dediklerini de anlamadım ben
Anlayamadım

Bir sana Őkrüm
O martıların bir birlerini çağırın çığlığından çok hem de
Bir sana Őkrüm
Kimse anlamaz

Var o gücüm ama
Tutacaksın güneşi
Göreceğim
Göreceksin
Var o gücüm
Bakma
Sesimde kırık bir yaz yağmuru

HUKUKÇULAR ARASI ŞİİR YARIŞMASI
ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

Gizem Güngör

ERKEK DÜNYA MANİFESTOSU

E. D. M. - I -

Vazgeçtim kadın olmaktan bugün...

Evcilik yerine evlilik oynatıyorsanız 7 yaşında bir kız çocuğuna!!....

Etek boyuna indirdiğiniz namus kavramıyla vuruyorsanız kadınlığı

Ve sadece en sakil cümlelerinizde geçiyorsa kadının adı,
"Sırtından sopayı karnından sıpayı eksik etmemek"* 'te kararlıysanız

Bizsiz nasıl döner bu Erkek Dünya düşünün hele bir zahmet Bayım!?

Tam iki kelim daha edeyim derken, duydum ki

Aslı'yı öldürmüş Kerem; ..sevgisinden...düştü kalem elimden!

Vazgeçtim aşk şiiri yazmaktan o an

Gün yüzü görmüş şairler söylesin artık aşk üstüne ne varsa,
Bize kalan dizeler ölüm kokarken artık çiçek değil
Günebakandık...!Fakat...

Mecbur kalırsak küllerimizden yeniden doğar Simurg'lere fark atardık.

Sokaklar sizindi Bayım; makamlar, mekanlar, kurallar ve tüm kadınlar ...!!!

İlk Çağ'dan farkı yok halen neredeyse cezasız, bir kadını saçından çekip mağaraya sokmanız

Orta Çağ'dan da yok bir farkımız köleyiz hâlâ malız en çok

"Mala Karşı Cürüm" karşılığımız

21.Yüz Yılda Ülkemde kadın olmak; doğuştan suçlanmaktı;
Lombroso' ya biat!.....

Vazgeçtim bu yüzden Themis 'te kadın diye övünmekten

Fasit dairemizde dönüp dururken kimi fark edip durumu
deneyi yapana sebebi sordu

Cevapsız sorularda kendini buldu ama biliyordu artık
toplumun ayırık otuydu...

Kiminin aklına annesi geldi ve O'nun tembihleri:"kızım, kan
kus, kızılıcık şerbeti içtim de"*

Diyemedi bile"romantik bir gecede O'nunla karşılıklı şarap
içsek daha iyi değil mi anne?"

Baştan hazırdık yani öğrenilmiş çaresizliğe, aktardık nesilden
nesile kadının annesiyle

PANDORA

Döngüyü kırabilen cesur Amazonlar çocukta yaptı kariyerde,
Erkeklerin Dünyasında savaşmak kolay olmadı ..tabii
hoşgeldiniz diyen de...!

Vazgeçtim ince topuktan, ojedden, rujdan eşitlik ve mücadele
adına

Ne tuhaf; kızını ancak çocukken sevebilen babayla başlıyordu
ataerkil esaret

Biraz daha büyüdüğümüzde, Dünya'nın sınırı oluyordu evin
kapısı...

Sonra okulda erkeklerin çektiği saçlar, çirkin yakıştırmalar,
attığı laflar

Suluk soluğa, korkuyla koşarak eve dönerken göğsümüzde
kırısan kitaplar

Ehveni şermiş meğer o günler;dünü arar olduk; denir ya" ne
varsa eskilerde var ..."*

Eskiden erkekler sevda türküleri yakıyormuş kadınlara

Şimdi kadınları yakıyorlar, türküler tarumar, Arzu'lar ölmüş,
Sevda'larsa kül.....

Vazgeçtim dün söz olduğum türkülere bugün köz olmaktan...

Eros bile duyup kaçtı Dünya'dan, çoktan aşkın oku çıkmıştı
yaydan

Başlık parası, berdel, çocuk gelinler...

Namus cinayetleri, töreler, "çok aşkıttım vurdum" diyenler

Ödünç bedenler, kiralık aşklar yahut cinsel taciz, istismar

Aşkın tezahürü oldu şiddet ve rengi Al'dan döndü Mor'a

En kolay yoldu kadını karalamak, suçlayıp yaralamak, yargı
da sonuçta erkek(!): Beraat!

Bu dönemde yazılan şiirler ağlar anlayın Bayım; susuyorsam
aşka saygımdan...!

Vazgeçtim aşık olmaktançoktan...!

Şiir yazan kadınlar bu yüzden azdır:Ne şairane bir hayatı
vardır ne de B'aşka vakti ..

Bu yüzden hüznü şarkılar dinler, sözlerde bulur kendini
kadın

"Leyla bir Özgecan'dır kara gözlü ceylandır"***Kara gözlü
ceylandı, Özgecan'dı....

Leyla zaten gecede kalan...ve ben "Üzgünüm
Leyla"***kadınsan kaderin saçından kara

Sunaksız, kaç kadın kurbandan sonra içine aldığı korudu
Tabiat Ana,

Yağan karla dikildi ölü kızların gelinlikleri, akan kanları bele
kırmızı kuşak

Ve uyurken üşümesinler diye bembeyaz yorgan örttü
masumların üstüne

Vazgeçtim anne olmaktan o gün,

Gökler karla karışık ağlayarak yasta, yerdeki fanilerin
utancını kapamaya çalıştıysa da

Değişen sadece sayımız oldu, bir kadının daha parçaları çöpte
bulundu, ertesi gün biri daha...

Nasıl sağır etmedi kulaklarınızı dilsiz çığlıklarımız, kalbiniz
nerde sizin?

“Etek giymeseydi!” mi dediniz ?..haklısınız Bayım, sizi
doğurmakla hata yine bizim !

Uzun yıllar böyle nasıl kaldınız tepkisiz, sessiz, nasıl oldu da
kadını yok saydınız ..?

Sevdiğiniz, kızınız, kardeşinizdik biz, dövülüp öldürülürken
hiç acımadı mı sol yanınız?

Ve neden kimse sesini yükseltmedi ayakkabısı vurduğunda
çıkarttığı ses kadar ?

Vazgeçtim adam gibi demekten, kadın gibi kadın olmak
varken...

Biliyorum

Kadın olmak; korkunçtu dehlizde kendini ararken

Kadın olmak; şaşırtıcıydı aynada kendine bakarken

Kadın olmak; sancılıydı her ay kanarken ayıptı bunu var
saymak bile

Kadın olmak; içinde beslemektir bir canı Yaratandan
bahşedilen güçle

Kadın olmak; toprak gibi içine almaktı ..toprak gibi olmaktı..

Kadın olmak; yok oldukça çoğalmaktı kendinden, küllerinden
yeniden doğmaktı

Kadın olmak....erkeklerin anlayamayacağı kadar zor işti bu
Ülkede!

Hermes'in kötülükleri Dünya'ya taşıdığı günden beri
değişmedi kutunun içindeki

Dibe hapsedilmiş tek iyilik olan, umut uğruna, Tanrı'yı
kızdırdıpta,

Kutuyu yeniden açtırtmayın Pandora'ya!.....

*ANONİM

**BESTE: SAADETTİN KAYNAK GÜFTE:VECDİ BİNGÖL'E AİT
ŞARKILARDIR.

ŞİİRLER

Süslü Yıkıntı

kurak günlerin toprağa yazdığını
soyana dek yalpalar yağmur
birden nasıl da huy değiştirir meydan
ölümün konuştuğu sessizlikten
kırmızı bir şarkı gibi dökülür sokaklara
Endülüslü Lorca

ışığın gamzesine mi yazılır
kurşuna dizilmiş şairlerin
esmer tarihi

acıyı eğirir küflü çırık
iştahla sarılır güneşe üzümlemler
akordeon genişler genişler ve
melodi kendine yol bulur
tarlada, okulda ve sığınaklarda
kimseler söylemeden biliriz çalındığını ateşin
ah bunları görmek için koşarım
koşarım kar altında doğuran
büyük sıkıntıya

dünya ne tuhaf
ne tuhaf içimin kemirgen yanılığısı
döndürmüyor artık başımı
aşkın ve öfkenin bir arada büyüme telaşı

hayretim kızgın bir rüzgar
inatçı mor ve uykusuz belleğim
silinmiş bir rotayım yüzlerde
dert benim derman çelişkinin

buyrun giyinip gidelim
sonsuz çiyine yıkıntılarını

saatler tutsak
titrek taylar koşuyor öte çalılara
herkesin solgun bir bahanesi var
bu çıldırmış karanlığa

BEN BİR KADINIM

Ben bir kadınıım,
13 yaşında okula gitmek isterken, 70 yaşında bir adama
parayla sattığınız kadın,
15 yaşında birisini sevdi diye, uğruna kan davası çıkardığınız
kadın,
Her ne yaşta olursa olsun, giydiği kıyafete göre tacizi,
tecavüzü haklı gördüğünüz o kadın, benim.

Ben bir kadınıım,
Aynı anda işte çalışan, eve gelip temizlik yapan, çocuklara
bakan,
Şiddet görmesine rağmen, ailesi dağılmasın diye susan,
Konuştuğunda da herkesin üç maymunu oynadığı o kadın,
benim.

Ben bir kadınıım,
Bazen bir anneyim,
Bazen bir kız kardeşim,
Bazen bir sevgiliyim, bazen bir eş
Bu kadar yakınken size, hala kendinizle eşit midir diye
tartıştığınız,
Sizinle olan kan bağıma göre beni bir kefeye koyduğunuz o
kadın, benim.

Yeter, açın gözlerinizi,
Yeter, yıkın tabularınızı,
Yeter, kabullenin artık,
Ben bir İNSANIM, İNSAN, İNSAN...

BEN HİÇ GÖRMEDİM...

Ben, hiç yeşili görmedim, yemyeşili de.

Kimse anlatmadı bana yeşili, keza yemyeşili de.

Ben, insanın yeşili ve yemyeşili anlatma çabasına,

Hatta hiç kimse yeşili benim kadar anlatamaz kıskançlığına aşık oldum.

Ağacın, çimenin, yaprağın kokusunda,

Dalların davudi sesli tınısında, çimenlerin ayaklar altındaki ezikliğinde gördüm yeşili.

Bir de yemyeşili.

Bozuk bir teybin ara sıra takılan altmış dakikalık kaseti dışında,

Hiç yazı da görmedim, defter de, kitap da.

Kulaklarımla gördüm kitabı, örs, üzengi, çekiç eğer aldatmadıysa.

Benim için bilgi, okumam için çaba gösteren fakir arkadaşların sesiydi.

Bu nedenle içeriğine bakmadan hissettim, ben kitabın sevincini de, hüznünü de.

Bazen bir fıkra bile hüznün dolu geldi bana okuyanın hüznünden,

Ama hiç duymadım, ölümün sevincini okuyanın sevincinden.

Ben, Bâb-1 Âli Yokuşunu da,

Erkân-1 Harbiye'nin Türk Filmlerinin değişmez karakteri heybetli kapısını da hiç görmedim.

Ama altından geçerken hep 1908 Devrimini ve hürriyeti hissettim.

Ha! Unutmuşum. Bir de geçince hürriyete ulaştığım kapı

önündeki,

Yeşil üniformalı polisin sesinde gördüm ben yeşilin en koyusunu,

Biraz siyaha çalan tonlarda.

Ben sevgilimi de hiç görmedim, Hacer-ül Esved taşı gibi yüzünü de,

Beyaz teni, sarı saçı, al dudağı da.

Hoş o da beni zar zor seçiyordu da.

Yüreğimle gördüğümde olsa gerek, beyaz teni, sarı saçı, al dudağı da,

Yarin yanağından gayri her şeyin paylaşıldığını da en iyi ben bildim.

Ben el ele tutuşup Erkân-ı Harbiye kapısından geçenleri de görmedim.

Ama o el ele tutuşan yüreklerin serçe kuşu misali ürkekliklerini duydum yüreğimde.

Ben hiç eli çekiç tutan işçi de görmedim.

Direksiyon sallayan şoför,

Buğday biçen ırgat,

Mutsuzluğun resmini yapabilen ressam,

Dilenen, horlanan, tecavüz edilen kadın,

Aç çocuk,

Tok zengin,

Sömüren de görmedim, sömürülen de.

Ama emeği de, açlığı da, horlanmayı da, fakirliği de, sömürüyü de iyi öğrendim.

Öğrenmek için direnmek gerektiğinden olsa gerek.

Hiç adalet sarayı görmedim.

Adalet saraylarının efendilerini de,
Küçücük bir sobayla ısınan, yer döşekli, kara beton adalet
kulübelerinde yaşadım.

Hep vicdanımla harladım sobanın ateşini,
Hiç ateşim düştüğü yeri yakmadı,
Yakan her ateş düştü içime.

Hiç Themis heykeli görmedim, kılıçta, yılanın üstüne de
basmadım.

Tanrıçaya sevdalansam da, hiç gözümle görmedim yüzünü,
vicdanımla gördüm adaleti,

Haksızlığa uğrayanı da görmedim körlüğümle,
Ama feryatlarını hissettim.

Çığlıklarını duydum.

Haykırıışlarına dokundu yüreğim.

Benim de gözlerim tanrıça Themis gibi bağlı olduğundan mı, ne?

(Mehmet ve Hacer isimli karı koca görme özürlü fakülte
arkadaşım hukuk insanlarına ithaf)

***GEÇMİŞ ZAMAN DEVRİMCİLERİNİN ŞİİRİ/
Yerkürede yersiz bir aşk yaşanmazdı**

*Yürüyorlardı,
kırık bir kalp acısıyla yüreksiz zamana doğru.
Bir Eylül karanlığı ya da Mart çılgılığı sonrasıydı.
Yasaların ruhsuzluğuna yakalanmıştı onurlu direnişler.
Ne kadar ütopya varsa hepsi oksitlenmişti,
faşist yağmurlarda.

*Her birinin kanadına toplu iğne takılmışçasına,
martılara uçma, güvercinlere konuşma yasağı çıkartılmıştı.
Denizlerin mavisi faşizm kahverengisine boyanmıştı.
Güneş ışık saçmıyor ve ısıtmıyordu.
Halkın umutlarına vesayet ambargosu konulmuştu.
Aydınlık günlerin kaçtığı ruhlar ölüme mahkûm edilmişti.
Binlerce yıllık yüksek statüsünü kaybetmişti insanlık.
Derin devletin derinlerinde kaybolan ihbarcılar çoğalmıştı.
Tanrı kılıklı adamlar acılarımıza tevekkül ambargosu
koymuştu.

Susmamızı ve gözlerimizi kapatıp vazifemizi yapmamızı
istemişlerdi.

Ve biz tanrısız yaşayamayan çaresiz yaratıklara
dönüştürülmüştük.

Yoksa tek tanrıyla yetinmek zorunda mı kalmıştık? O da
meçhul...

*Vicdan, kendi yazgısına terk edilmişti.
Devlet denilen canavar bölüp yönetmek istiyordu.
Mavi kalemle yazılmış nüfus kaydımızı,
kırmızı kalemle çizmek isteyen kötüler türemişti.

Hayatın varlığının dışındaki yoksullar denizine
düşürülmüştük.

Eski kafalı bir tanrının, allahın belası cehennemiyile
korkutuluyorduk.

Özgürlüğü hasret sarısına boyamışlardı da haberimiz yoktu.
Bir yaprak gibi sararıyordu, yıldızlar kadar taze gençliğimiz.

*Şimdi bütün bir kızıl şafak,
karmaşık bir ideoloji gibi;
hem özgeci hem çileciydi.
Oysa güneş gibi aydınlık bir sabah olmak yakışırdı,
halkın kızıl ve mavi şafağına.

*Ah insanlık ahh,
uzun bir geçmişin vardı;
ama korkunç bir geleceğe koşuyordun!
Üstelik başlangıçsız bir şimdiki zaman eşliğinde
ve geniş zaman aralığında.

*Şimdi yeryüzü,
teoriden göçen pratikler sahibi bir ucube.
Sanki;
terk edilmiş bir kasabanın kimsesizler mezarlığı.

*Öyle zamanlardı ki,
iyi niyetli temennilere mecbur bırakılmıştı düşler.
İçimizde faşist fısıltılar çoğalıyorken
boğmak istiyorduk, ruhumuzu işgal eden demir fikirleri,
kendimizle bir.

*"Yeni Bir Dünya Devrimi olsa,
mutlu günler doğursak,
takvimlerde günleri dahi çoğaltsak,

mesela her ay 32 gün olsa”
diye hayal kurup duruyorduk.

*Ne yazık değil mi,
tutkuları kadar köledir insan.
Ama neye, kime, niçindi bu tutku?
Oysa uygarlığın:
Tutkusundan nefes almayan bir kadın gibi devrimcilere
ihtiyacı vardı.

*Acı olan çaresizliğimiz değildi:
“Gelin hep birlikte yırtalım, güneşimizi kapatan perdeleri”
diyememekti.
Hiç başlamamak ve itiraz edememekti.
Yola dahi çıkamayan sözde yoldaşlar olmaktı.
Bir olup, birlikten kuvvet doğuramamaktı.
Direnememekti.
Korkmaktı.
Aynadaki yüzümüze yabancılaşmaktı.
Tanrılara inanarak kul hakkı yemekti.
Yıldızlardan çocukça aman dilemekti.
Gökyüzünde varolduğunu düşündüğümüz bir şeylerden
medet ummaktan sadistçe bir zevk almaktı.
Belki de paranoyak düşlere teslim olmaktı.
Akıl ve ruh sağlığını yitirmekti.
İnsanlık onurunu kaybetmekti.
Varolmadan varoluşçuluk oynamaktı.
Hiçliğin gönüllü putperestleri olmaktı.
Put olmaktı.
Sus pus olmaktı.
Yok olmaktı.
Bizi biz yapan insanlığımızdan utanmaktı.

Özgürlükten tiksinmekti.
Eşitliği kendi için istemekti.
Köleliğimizin etrafına kalın duvarlar örmekti.

*İşte böyle bir zamandı;
dış görünüşlü bir iç dünya resmine
ve yüreklerden kopartılacak
Prometheus ateşine ihtiyaç belirmişti.
İsyanı kınından çıkartacak
delişmen çocuklara hasretlik vardı,
besbelli...

*Cesareti felsefeyle yaşama vakti gelip çatmıştı.
Işığı aramak ve karanlığı yırtmak onlara kalmıştı.
Onlar ki; yolları gökyolu, izleri güneş kalıntısıydı.
Dünyanın yüreğine düşen kardeşlik tohumlarıydı.
Olasılığı gerçeğe dönüştüren iradenin sahibiydi.

*Tükenmez kalem gibiydi yürekleri.
Boş sözler mürekkebiyle doldurmazlardı.
Meçhul ahiretin ulaşılmaz cennet vaadine kanmayanlardı.
Bilinçliyidiler, bilinçlendirmek istiyorlardı.
Aklın önderliğinde vicdanlarının sesini dinleyenlerdi.
Bir umutla büyüyen çocuklardı.
Umutunu yitirmiş bir halka bin bir umut
ve yediveren gülleri olmak istiyorlardı.
Hainin görünen hançerinden
ve görünmeyen iftiralarından yılmazlardı.
Ölümlle, gerekirse kucaklaşmasını da bilirlerdi.

*Onlar, mavi gülüslü kızıl düşçülerdi.
Sığ bir eylemden değil,
derin bir devrimden söz ediyorlardı.
Demlenmiş bir çay umardı yorgun bedenleri,
başka bir şey değil.
Kalp temizliğinde bir yaşamaktı istedikleri,
bütün insan kardeşleriyle bir.
Adaletsiz günlerde isyan kokusu alanlardı.
Halkın kurak umut tarlasına akan soğuk pınarlardı.
Devlet dersinde masal dinlemekten bıkmış çocuklardı.
Devrim gibi, hiç koparılmayacak çiçeklerdi.
İnsanlığın acılarını hisseden yürekleri ateş deniziydi.
Çılgın âşıklar gibiydiler:
Düşleri ve vicdanları anarşistti.
Gözlerimize baktılar mı:
Bulut grisi gözlerimizden ateş kızılı düşler doğardı.
Doğdukları gün onları anne ve babaları
sanki acılar okuluna yazdırmıştı...
Uygurluk savaşına ideolojik neşeyle girip,
eylemsel acılara gülüp geçenlerdi.

*Kamikaze değildiler
ve cesaret nidasına ihtiyaçları yoktu.
Haykırışları lümpen bir isyan değil,
bilinçli bir devrim girişimiydi.

*Gündüz artığı bir kentin,
akşamsefasını yaşamadıkları gibi,
doğup doğmamakta kararsız bir güneş de olmadılar hiç.
Ve onlar mutluluk sarhoşluğunu tatmadılar,
sevinçli bir telaşla koştular ama ölüme;
özgürlüğü halktan ayrı düşmedikleri gibi.

*Adları gibi biliyorlardı,
Devrimle her şeyin güzel olacağını.
Ve kurtuluş şarkılarının hep bir ağızdan söyleneceğini.
Olmadı, öldürmediler ve öldüramadılar;
ama hiç kimseyi de öldürmediler.

*Kızıl bir güneşi sevmiş ve istemişlerdi.
Ama ya şafak onları sevmemişti,
ya da kızıl güneşi sevdiğine pişman etmişlerdi.
Yine de onu sevdiklerine hiç pişman olmamışlardı.
Sevdiğiniz birini sevdiğine pişman etmek gibi.

*Bir şarkıda duymuşlardı muhtemelen:
“dünyayı güzellik kurtaracak” diye
ve buna inanmışlardı, ciddiyetle.

*Belki güzel çocuklar değillerdi.
Omuzlarına çöken hayatın ağırlığı altında ezilmişlerdi.
Ama mert insanlardı.
Vicdan ve karakterlerine hiç toz kondurulamasa
ve kalemleri hiç bükülemese de
bir olasılık bilekleri bükülebilirdi.
Olsundu, bilek güreşinden kaçtıkları görülmüş şey değildi.
Nasılsa, yenilgiyi olağan karşılar,
yazgıya inanmaz,
kavgaya atılmaktan korkmazlardı.

*Ağırbaşlı sevmelerin,
tüy kadar hafif vicdanına sahiptiler.
Devrimci ateşlerini gören kara toprak,
aç gözlü bir mezar olurdu,
ilk pusuda ve haince.

*Aslında özgürlüğü,
ilkyaz çiçeği gibi müjdelemişlerdi halka.
Anlamadılar onları.
Bir anlam da veremediler yaptıklarına.
Ve sevmедiler bilmedikleri özgürlüğü.

*Sevgiydi ideolojik cephanelikleri.
Vicdandı güzellik felsefeleri.
Romantik bir ütopyaydı düşleri
ve yaşamak sebepleri...

*Klinik bir vaka gibi algılanırdı,
kendilerinden çok halkı düşünmeleri.
“Bunlar deli” denirdi arkalarından
dedikodu artığı özel sohbetlerde.
Ama bilmezlerdi onlar insandı.
Ve yalnızca insan olmanın gereğini yapıyorlardı.

*Yeryüzünde bir cennetti istedikleri.
Kanmazlardı öteki dünyadaki cennet vaatlerine.
Yoldaşlığından mutluydular
şairlerin ve şairlerin.

*Bütün kötülöklere karşı
doğanın meşru müdafaa haliydi
vakitsiz kaybedişlerle büyüyen
kısa ömürleri.

*Kara buluttan günleri savuran,
hümanizm dolu lodostular.
Umudun Britannicası bir Eylem
Ve Deniz’ler kadar derin sevgiydiler.

*Sağır gndzlerde kulaklara kar suyu kaırımışlardı.
Kr karanlıkları kibrit akımı yakmışlardı.
Kimisi teoriyle doldururken devrimin yelkenlerini,
Kimisi de pratikle işliyordu lokomotif gibi.
Ve dağlar, en meşrusundan isyanların ev sahibiydi.

*Umut zenginleştiren bir ışık görmüştü dünya.
Ama yle böyle bir umut değil ha;
gök yarılrsa denizleri yutsa,
yer yarılrsa güneşi gmse,
yine de tükenmez bir umuttu.
Ve sonu belli bir oyun değildi bu...

*Varolduğumuzu hissettirmişlerdi.
İnsan olduğumuzu.
İnsanlık onuru diye bir şey olduğunu.
Hani bir çocuğun masumiyeti keşfettiği ilk an varya,
işte öyle bir andı halk için
varlıklarını hissettirdikleri gün...

*Resmi karanlıklar ülkesinden geçiyorlardı.
Geceye ışık yağmurlarının gündüz tohumlarını ekiyorlardı.
Gökyüzünü çağrıştıran sonsuzluklara karışıyorlardı.
şefkat denizinde tropik bir ada olarak doğacaklardı.

*İyi gün arşivinden yüz binlerce gün vaat ediyorlardı.
Kötülüğün mezar kazıcısı değil, iyiliğin stannesini oluyorlardı.
ldke yaşıyor, yaşadıkça yaşatıyorlardı.
Biriktirip oğaltma ve tüketip sindirme çağına ayak
uyduramıyorlardı.

*Ama beyaz adamın maskesini düşürüyor,
kırağıya çalmış düşünce donukluklarını kırıyor,
karanlığa aydınlığın mumunu yakıyor,
vicdanın kısılan sesini artırıyorlardı.

*Bir gün;
götürü adaletin piyangosuna
görücü usulüyle talip bir halkı
yoldan çıkartmakla suçlandılar.

Önce:

Halkın kestirme hükümler mahkemesinde yargılandılar.
Ve kısasa kısas cezalara mahkûm edildiler.

Sonra:

Eli silah tutanların mahkemesinde onaylandı kanlı hükümler,
arkası yarın gibi hukuksuz yargılamalarla.
Yaşları büyütüldü, cezalarıyla bir.
Ve ipe çekildiler, bir sabah ansızın.

*Ne beton binaların gri dokusuna aldanmış
ne de gökyüzü maviliğinde kaybolmuşlardı.
Yeryüzünün toprak renginde kavuşmuşlar
ölümü yoldaşlığın emrine sunmuşlardı.

*Teoriyle pratiği bir kavşakta buluşturmuş
aynı hedefin emrine vermişlerdi.

Mahkeme tutanaklarına:

“ölümle tecziyesine” diye geçirilmişti masumiyetleri.

*Gökperdenin beyaz bulutları karaya çalarken
güneşle bir gelmişlerdi ya,
şimdi gökperdeyi yırtarak
güneş olup gitmişlerdi.

Çünkü onlar:

Geri dönüşsüz yolculukların,
biletsiz yolcularıydılar.

*Onların hayatı ölümle bitmedi, bitmeyecek.
Her zaman ve her yerde görülecek.
Prometheus'tan miras düşler getirecek,
ve Olimposlar'ın Zeuslar'ına kök söktürecek.

*Bilirim ki artık,
Onlar varolduğu için:
Bütün aşklar yerli yerindeydi.
Gerekli ve istençliydi.
Hem zaten,
yerkürede yersiz bir aşk yaşanmazdı.

*Şimdi gündüzler bile gece.
Geceler bile ay ışksız.
Sabah hiç olmuyor.
Gün akşamdan başlıyor.

*Belki yine görüşürüz çocuklar,
güneşli günlerin sabahında
ıssız bir istasyondan geçen
sıra sıra tren vagonları arasında
ellerimiz is,
gözlerimiz pus
yollarımız uzun
uzatmayalım, yoldaş yolunda gerek:
Hoşçakalın...

UMURSAMAZLIK

Daralan bir kalbe ne verir ferah?
Sarhoş etmeyen şarap,
Yele kapılmayan sigara dumanı...
Veya başıboş dolaşmak bir deniz kenarında...
En derinini hissettiğinde ayrılık acısının,
En onulmaz yaralar açıldığında kalbinde,
Ne verir, söyle, ne verir ferah?

Ihlamur kokulu sokaklarda yürümek
Bir ikinci vakti.
Güneş yüzünü esirgerken bizden
Deniz kenarına inmek.
Ve hissetmek İstanbul'u
Öylesine, samimi, içten...

Zaman denen cendereden çıkmak
Ve akışına bırakmak her şeyi
Düşünmeden, sorgulamadan, yargılamadan...

Savrulan bir yaprak gibi rüzgarda
Savurmak bizi yakan düşünceleri.
İtidal denen olgudan sıyrılmak,
Çocuk gibi gülmek ve ağlamak.
Akıl denen elbiseyi üstünden çıkarmak,
Sanki bir umut var hissiyle bakmak
Uzaklara, sorunlardan arınmış ufuklara.
Haykırmak içinden gelen herşeyi
Öylesine, hırçın ve asabi...

Güneş bir kızılık bırakıp giderken
Her taraf gri tonlara bürünürken
Elinde bir taş
Fırlatmak yarınlar
Öylesine, amaçsız, canhıraş...

Son martı da kaybolunca gözden
Ayrılmak insanı boğan sahilden.
Ve bir daha ardına bakmadan
Yürümek, fütursuz, umursamadan...

SUYUN KALDIRMA KUVVETİ

Ağırlık

Birini bulsam ne iyi
Gencim
Herkesi sevgiden bahsetmeyi
Geç öğrendim

Bu nasıl bir dünya olurdu bilmem
Yeryüzünün ikinci şairi
Birinciye öykünmeseydi
Mağaralardan çıkabilir miydik

Bir gece pencereimin pervazında
Birkaç saate tesadüf ettim
Eskilerde o kara duvarlara oyulan
Resimlerden söktüler beni

Her gün aynı kapıdan çıkmam hızında
Baktım iskeleye kadar gelmişiz
Pas tutmuş yıldızların kilitleri oynamış
Kadim bir yasağı delmişiz

Bütün arzularım yanımda
Yine tüm ağırlığımı taşıyor deniz
İzliyorum başımın üstünde uçaklar
Nasıl böyle rüzgardan mülhem

Benim pantolonum ceketim
Sırtımda
Omuzlarımda
Bacaklarımda

Gökte yine dün gördüğüm bulutlar
Havada nem
Dünden dolanan şarkıdan
Aşınmış dilim

Nasıl bir dünya olurdu bilmem
Herkesi sevgiden bahsetmeyi
Öğrenmeseydim

Hacim

Şiddetli bir ağrı saplanınca göğsüne
Şairlerin dilinde tüyün bittiği vakit
Doğanın eli ayağına dolaşmasın mı
Yazı icat edilmiştir

Dünya koskoca yekpare bir betik
Dalgaların yutamayıp yutamayıp tükürdüğü
Her insan yazısı boş bir yere doluyor
Ve yalnız tek bir emre sadık: 'Birik!'

Aynı kadim yasağı delmem hızında
Eskilerde o kara duvarlara oyulan
Resimlerde olanları tarife koyulan
Şiirlerden yırttılar beni

Bir gece pencereimin pervazında
Bana uzaklardan el eden
Çocukluğumdaki salıncaklar
Rüzgarla taşıdılar iskeleden

Bütün dertlerim yanımda
Yetmiyor üstüme taşıyor deniz

İzliyorum yolumun üstünde gemiler
Terk edilmişler kimsiz kimsesiz

Gökte bir tane bulut yok
Ruhum yapış yapış
Tüm bildiğim şarkıların
İmanı gevremiş

Dünya koskoca yekpare bir betik
Doğanın eli ayağına dolaşmasın mı
Ben de biriktim

Fena yaktım abayı
Gençtim
Okkalı küfürler etmeyi
Geç öğrendim

RÜYA

-Ne olur bu bir rüya olsun...

Şimdi dalgalar hırçın, mevsim savurgandır ey
Kurulmuş her güzel düş, boynuma urgandır ey
Çünkü ak güvercinden artık o fidan düştü
Melalin toprağına candan Özge Can düştü
Oysa biz gül koklayan adamlardık eskiden
Aşk denilen çeşmeden biz damlardık eskiden
Neden hüznün bulutu ülkeme yorgandır ey
Şimdi dalgalar hırçın, mevsim savurgandır ey

Gitti güzel insanlar, binip gitti kır ata
Bir yağmurun kalbinden kan damladı Fırat'a
Bir annenin gözleri koparınca vaveyla
Esrik bakışlarıyla boyun büker her Leyla
Dinleyin her harfini, hüsrânın sesidir bu...
Damar damar çoğalan isyanın sesidir bu
Hesap vakti gelince, çıkacaklar Sırat'a
Gitti güzel insanlar, binip gitti kır ata

Eyvah kar mı yağıyor, Nuh tufanı kopmasın...
Cellatsanız beni de bu şiirime asın...
Çünkü umut suyundan içerken avuç avuç
Cinayet sebebidir, kar topu oynamak suç !
Herkesin hakkı değil bir çocuğun gülüşü
Koynuna saçlarıyla sevdanın dökülüğü
Aşk yoksa, kimse artık bir kar topu yapmasın
Eyvah kar mı yağıyor, Nuh tufanı kopmasın...

“Ne olur bu bir rüya olsun” dedi, ne olur...
Uyan ki düş kuralım, belki aşk yine olur
Belki bu türkü yine dökülür dudaklardan
Belki siyah gölgeler çekilir sokaklardan
Bizde nihan olanı aşikar kılmayız, söz
Vurulsak da bir daha böyle yıkılmayız, söz
Ülkem rüyanı bölen güzel bir anne olur
“Ne olur bu bir rüya olsun” dedi, ne olur...

BENDE KALAN SEVGİ

Arkandan koştum
Seslendim
Sevgin bende kalmış alsana
Duymadın
Vestiyere astım
Gelmezsen ihtiyacı olana vereceğim
Hep eğreti duracak başkasında ama
İki beden büyük
Eskimiş,
Başkasının olduğu belli
Büyük gelecek kolları
Belki boyu kısa
Rengi soluk
Tadilat da gerekecek
Sende durur gibi durur mu başkasında
İçini doldurabilir mi
Belki bulaşmıştır sevgine kokun
Giyerse biri sen sanar mıyım
Koş gel artık
Ya da al şu sevgini
Kime vereceğimi şaşırdım

Bir derviş hikayesi

başlarken;
uyanmaya uyuyanlar, vah
ahh
rüyaları için uyuyanlar

1.tekmil / fikr-i zikir

an çaldım
anı diye yerleştirdim fikrime
fikir çaldım
usulca yer ettiler zikrimde
zikir çaldım
sırf sen benim olasın diye

inanmadığım şeyler de söyledim
sen bana inanasın diye

2.tekmil / zikr-i fikir

kustum siyahi çoban gecenin kırmızısına
içimde kalmasın istedim sintine siyah
buladım kanıma, kırmızıyı da siyah eyledim
gergef ince fikir, laf dokumakla laf dokumakla

Çobanın kavalında koyundur Şair bilmez
atla dese atlar yar ucunda, fikrinin ucunda hep yar
üşür ruhunda berzahın boşluğu, bilemez
gelgeç onca zikir, sırf okumakla sırf okumakla

bitirirken;
kırgınlıklarımın tüm hakkı bende saklıdır
bekliyorum sahipleri dağılanları gelsin alsınlar.

Dayadım sırtımı bir ağaca
Dün gece
Bir ağaç dayadı sırtını bana
Kapadık gözlerimizi
Bir rüyaya daldık
Serin serin esti rüzgar
Bir bomba sesi duyduk
Aldırmadık
Genzimiz yandı hafiften

Bir ağaç birde ben kaldık
Yatağımız
Hürriyet sevda
Dilimizde
Bir direniş türküsü
Gözlerimizde hafif yaş

Ne padişahları gördük
Ne askerlerini
Arkamızda koca bir halk

Dün gece bir ağaca dayadım sırtımı
O türküyü söyledik, türkümüzü
Özgürlüğümüzü....

Bir ağacı özledim;
Gezi de bir ağacı
Kökleri ta isimsiz bir Ermenin kemiklerinde
Dallarında
Abdullah Ethem Mehmet
Berkin, Mustafa

Bir ağacı özledim
Bir halkın özgürlüğü sinmiş üstüne

Bir ağacı özledim
Gözyaşıyla, kanla sulanan

Bir ağacı özledim
Tiranlara başkaldıran

O ağaçta özlemiş midir beni
O ağaçta dinlemiş midir
Sicilyalı piyanisti

geceler

kadın hayat işçilerine

geceler var onlara
neden olduğunu tartıştıkları
çocukları hep ağlar
tamam fazla uzatmayacağım

yalnızlığı bölen geceler
hepsi ruj sürmüş kadınlar
at gibi kokarlar sırada
ucuz ayakları bakımsız

sonra bir bağırmalar var
ter damlacıkları ve soluklar
bir dünyadır ki geceler
adaletin kendisi gurur

depremlerden söz ederler
taş kalmamış hiç taş üstünde
yıldızlar dökülmüş ve saçılmış
hayatları enkaz vücutları harabe

geceler diyordum ben
başkası olmayı diledikleri
gündüzleri piç eden
geceler var onlara

KUBİLAY'IM

soğuk bir kış günüydü
aralık ayı yirmi üçüydü
dağlar uzakta vekarlı
yamaçlar sisli ve karlıydı.
menemen ovasından karanlık çekiliyor
gün
kurşuni bir çakal sürüsü gibi
sinsice seğirtiyordu.
hava boğuk ve kasvetli
geceden geriye kalan
gri bir ihanet suskusuydu.
cami avlusunda bir kan gölü
kan içinde başsız bir gövde
yumruğu sıkılı bir asker gövdesi
kıvrılmış yatıyordu.
giritli mustafa fehmi'ydi yatan
öğretmen yedek subay kubilay'ım.
dışarıda az ötede
bekçi hasan ile şevki'ydi yerdekiler
vurulmuşlardı.
daha ötelerde uzakta
kaçamayan şaki yobazlar serilmişti.
yıl 1930'du,
bir zeytin fidanıydı cumhuriyet
ve yedi yaşındaydı henüz hürriyet.
"o" edirne'deydi
bir pusula verdiler
asıldı yüzü, dalga dalga oldu

kalktı yürüdü bir hışım
peşinde bir telaş.
ve bir gün devrilirken marmara'nın üstünden
hazırdı erkanı devlet istanbul'da.
ortada uzun bir içtima masası
duvarda asılı türkiye haritası
başlar eğik, bakışlar mahcup.
"anlatın" dedi!
birbirlerine baktılar ürkerek
ve dediler:

(Derviş Mehmet'tir elebaşı. Toplar yobazdan şakiden bir
güruh, sözde şeriat ister. "Mehdiyim ben" der. Mübalağa
nümayiş ederler. Mustafa Fehmi koşar gelir, peşinde bir
manga asker. Askerin mermisi kurusıkı. O, kendi silahını
da bırakıp yürür üstlerine, açar kollarını yana, der: "Bakın
silahsızım, konuşmaya geldim, yaptığınız kanunsuzdur,
dağılın." Çeker vururlar çocuğu. Geri çekilir mustafa
fehmi, yaralıdır, sığınır cami avlusuna, düşer. Gelir başına
şaki, çıkarıp bağ bıçağını, salyalarını akıtarak ve naralar
atarak keser Kubilay'ın başını canlı canlı! Ayırır güzel yüzünü
gövdesinden!...)

"sus" dedi. "sus"!

"halk ne yapmış halk" diye kükredi

yığıldı masaya, gözleri doldu.

uzun bir sessizlik oldu

ve neden sonra:

"nümayişe epey katılan olmuş paşam

esnaftan ip getiren olmuş

bağlamışlar kubilay'ın başını bir sırığa..."

"yeter" dedi. "yeter"!

nerdeyse "getirin benim çizmelerimi" deyip

fırlayacaktı yerinden.

sustu, sustu, alt dudağını ısırıldı, elini masaya vurdu

kalktı yerinden, gitti haritanın önünde durdu
uzattı parmağını koydu Menemen'in üstüne
"gel çocuk" dedi "gel"!
"menemen nerde"?
"yok paşam".
masaya baktı: "ben de göremiyorum" dedi.
mavi gözleri uçkun saçıyordu
kapıya yürüdü, çıkmadan döndü:
"ortasına kocaman ve kapkara bir taş dikiin."

LABİRENT

Eğer biteviye bir hayatsa mahkum olduğun.
Pencerelerden dışarı salınma zamanıdır.
Gözlerinle ararsın ulaşamadığın bedenleri.
Yalancı aynalarda, ufuklara dalarsın.
Kulaklarınla duymaya çalışırsın senin için söylenmese de.
Dokunmaya çalışırsın tutkuyla.
Ellerini uzatırsın ama asla tutamazsın.
Ellerin yetişmez kısa kalır.
Öyle görmüşsündür, öyle duymuşsundur.
Alışkanlıklarına sarılırsın hesapsızca.
Korkuların seni sarıp sarmalar.
Ve nefret edersin yaşamaktan, var olmaktan.
Ölümü düşünürsün ama cesaretin yoktur ona da.
Şartlarını benimsersin, seversin koşullarını.
İmrenirsin hayatlara, yaşamadığın, tatmadığın.
Bakmaktır sana düşen önlerinden geçersin.
Ve duyduğun gıpta kine dönüşür öyle bir kin ki.
Yakar bitirir her şeyi külleri kalmaz geride.
Kirli sokaklara mahkum olursun, kirli evlere, odalara.
Tüm yalvarmaların çare etmez.
Sahtede olsa avunursun yalanlarla sarmalanmış gerçeklere.
Duymaya tahammülün yoktur gerçeği ve görmeye de tabii ki.
Kendi dünyayı oluşturmak zorundasındır ellerinle ulaşabildiğin.

Boyamaya mecbursun hayatın ön duvarını.
Görmek istemeye kimsenin tahammül edemeyeceği.
Umutlarını tazelemek istersin ama bırakmaz geçmişin.
Çekiştirir dört bir yanından yere kapaklanırcasına.
Ayağa kalkmak ve sıyrılmak istersin, koşmak alabildiğince.
Elbiselerini yırtarcasına çırılçıplak yağmurda.
Kurtulmak istersin seni tutan her türlü bukağıdan,
prangadan.
Heyhat mecalin yoktur çaresizlik işlemiştir içine sırılsıklam.
Ne kadar bunalsan da başlamaya mecbursun yaşamak için.
Umutlarını tazelemek için, başka baharlara uyanmak için.
Belki Ashabı Kehf uykusuna yatman gerekir bazen.
Ağzın kurur söyleyemezsin, yutkunursun.
Acıyla bakarsın imdat istercesine kimse yoktur etrafta.
Bazen birkaç satır yazarsın haykırırcasına
Kimse okumaz yazdıklarını, bakışlarını.
İşler sarpa sarar bazen.
Çaresizlikle beklersin olacakları
Ölüm sessizliği kaplar bazen ortalığı.
Üzülürsün beddua ettiklerine pişman olursun.
Cebinde sakladığın notlara bakarsın ara sıra.
Kimseye göstermezsin sözlerini.
Öne geçmeye cesaretin yoktur beklersin seni
Bulmaya kalkışan birisi olacak mı diye karanlıklarda.
Güneş doğmasın istersin, ay doğmuş gecelerde.
Ateş böceği toplarsın ışıkları için .
Ve ağaçların arasında saklanırsın kimseye yakalanmamaya.

Kaçarsın alabildiğince kendinden boşluğa.
Yakalamak istersin kaçırıldıklarını.
Bağırırısın duymak istemeyenlere.
Lanetleri biriktirirsin yutkunararak.
Ve sonunda öylece.
Baş başa kalırsın kendinle.
Ve avunursun sana yapışmış öykülerle.

SORUN O ÇOCUKLARA

Kaç tane cansız beden,
Daha kaç çocuğun sıcak kalbini götürecek toprağa?

Sorun o çocuklara

Kaç çocuk babasının naaşını
Kaldırmaya henüz gücü yetmezken
Defnedecek

Sorun o çocuklara

Kaç kadının daha ırzı dökülecek balkonlardan
Kaç anne, hala asker kokacak savaşırdı?

Sorun o çocuklara
Sorun

Kaç çocuk korkacak bayramlardan
Kaç bayram hatırlatacak bir çocuğa
Babasının üstüne kürülen toprağı
Eliyle dahi kavrayamadığı küreğin ağırlığını

Sorun o çocuklara
namazı ayakta kılınır sananlara
Sela'yı müzik edinmiş bebelere sorun!

Sorun
Çıplak ayaklarına kovan batan çocuklara
Musul'da
Kobane'de
Gazze'de

Kerkük'te
Renklerin kaçını hatırlıyorlar

Dinleyin o çocukları
ne masal ne çizgi filmi
Bosna'nın mayınları mı daha büyükmüş
Gazze'nin mi?

Sorun onlara
Hangi medeniyetin ışığı
Gecenin karanlığında üstlerine
Bomba niyetine serpilmiş

kaç çağdaş kravatlı
mevzilerden insanlık saçmış
bir emirle
kaç ev yıkılmış
sorun!
bilirler onlar!

Sorun o çocuklara
yetim olanlara
sakat kalanlara
çocuklara!
güzahsızlara!

minik kız çocuklarına
kısa saçlı oğlanlara
dünyanın en güzel çocuklarına sorun

sorun!
bir çocuğun gözyaşları
petrolden daha yanıcı değil midir Ortadoğu'da?
SORUN!

Her Bir Sac Ayağı Hayatın

Hani küçüksündür,
Bulutları izlersin meraklı meraklı.
Beyaz sakalları, yorgun suratı, yuvarlak gözlükleri ve
sımsıcak gülümsemesi ile
Bir adam gölgeler göğünü.
Sinir olursun da kıyamazsın hani,
“Dondurma ister misin diye” sorar,
Çoktan kanmışsındır da
Şuncacık külaha sığmıştır şimdi koca koca bulutlar.
Sahi, naftalin kokulu, apak mendillerden daha temiz midir
çocuklar
Nice yetim bebeler yatarken küçücük ayaklarının altında?
Hani serpilmiş bir kadınsındır artık üniversiteye yeni adım
atan,
Memelerin olgunlaşmıştır ve saçlarını da azat etmişsindir
tokalardan, tellerden
Çorabın eteğinin hemen altından kaçtı diye mahcupsundur
hani,
Fakülte kapısında simsiyah saçlarını yana taramış, kaytan gibi
bıyıklarıyla
Filinta gibi bir oğlan gördün mü
Hatırlarsın göğsünün sol yanında bir organın varlığını.
Utangaç bir gülücüğe yorgan yatak serer dudakların hani,
Kelebeğin düşleri kadar tazedir o gülüş yastığında ama
Kuşluk vakti ağı boş çeken balıkçı kadar günahkar olmuştur
artık oğlan.

Ya bir kadın, daha mı fazla hak etmiştir nazik bir çiçek gibi
sevilmeyi

Onlarca hemcinsi, doğurgan toprakları gibi Anadolu'nun,
nadasa yatarken.

Hala dizelerini saman kağıtlarına düşüren birisindir hani,

Tutkuların daha sıcaktır fırından yeni çıkmış ekmekten ve en
az onun kadar helal.

Diğerlerinden çok da farkı olmayan bir akşamüstü

Ellerinde limon kokusu, Ankara'ya hakim bir tepede

İşte tam da böyle bir kağıda, bir şehir ayaklarının altında...

Her şeye vakıf ve sahip olabilmenin yanılsamasıyla hani

Elde etmişin mutluluğu ile yoksun kalanın isyanına,

Onların bu şımarık hoşnutsuzluğuna dokunabilecek bir dizen
dahi yoktur.

Yine de bilmeli ki filozoflar daha fazla dert etmemiştir
şairlerden,

Bir bebeğin; anne rahminden, korunağından, tapınağından
koparılışını.

Bu da değiştirmez gerçekliği,

Her bebek, kadın veya şair, yani her bir sac ayağı için hayatın,
Kader; bir hokkabaz gibi, şapkasında biraz ölüm barındırır.

TAŞ DUVARLAR

Ansızın değişen fikirlerin eseriydi,
Özgürlüğün zindanlara mahkum edilmesi,
Paslanmış demirlerle bütünleşmişti,
Kırışmış yüzlerin nasırlı elleri,
Kaybolmaya yüz tutmuş tüm gerçekler,
Sevincini yitirmiş karanlığa bakıyor nemli gözler,
Sessizce yankılanmaya başlayan sözler,
Kurumuş dudaklarda birikiyor bütün çaresizlikler,
Taş duvarların tozunu savuran sırlı rüzgar,
Hasret ve hüznle süslenmişti sanki,
Şimdi hayalleri vuruyor karanlığın her yanına,
Yerdeki irili ufaklı taşlar süsleniyor,
Parçalanmış dizlerin damlayan kanyla,
Acılar inlemelerle yükselirken uzun koridorlarda,
Basamaklardaki tıkırtılar bastırıyor çığlıkları bir anda,
Kaybetmişliğin çeşmesinde toplanan bulutların getirdiği,
Yağmurlar düşüyor tek tek o mahzun bakışlara,
Göz yaşları akıp gidiyor dupduru anılara,
Süzülerek getiriyordu şiddetli yağmurun soğuk damlaları,
Bir daha solmamak üzere;
Özgürlüğün dışarıda kalan umut tomurcuklarını.

KAR ÇİÇEKLERİ

Hızlandı kar taneleri,
Gökten inen mucizeler gibi...
Yer açıyorlar yapraklara, dallara,
Yolunu arayan martılara.

Hepsi coşkuyla yere atıyor kendini,
Uzun soluklu maceralardan sonra.
Kim bilir hangi rüzgar savurdu her birini.
Yönleri değişmese, kim bulabilirdi özlediğini?

Vadide açan beyaz kar çiçekleri...
Artık soğuk bile bozamaz hiçbirini.
Her bir yıldızın saçtığı ayrı ayrı renkleri,
İçinden geldiği gibi sevgiyle yansıttı Kelebekler Vadisi.

ORADA İNSANLIK YOKTU...

Önce gözler sustu,
Sonra yürek
Tam çılglık atmak isterken
Bir acı saplandı tomurcuk yüreğine, kapandı gözleri
körpeciğin

Saplanan bıçak değildi, acıtan
Karanlığın çaresizliğinde düşen
Hain bir gölgeydi arkasındaki

Bağırmaq istedi ve bağırdı; avazı çıktığı kadar
Tıpkı öğretildiği gibi
Ama orada hiç kimse yoktu, kimsecikler yoktu
Sağırdı dünya,
Duymaz olmuştu olup biteni

Hayalleri vardı oysa ki yüreğinden havalanan
Mavi bulutlar arasında yürüyordu, uçsuz bucaksız bir umut
tarlasında
Bilmezdi kasırgaları, bilmezdi fırtınaları
Hele de;
Çimenin yeşilinde ayağına batan köstebekleri
Bilmezdi

Sonra bir sessizlik,
Bu gece sanki biraz daha karanlık
Orada artık toprak olmuştu insanlık
Cehennem ateşinde yanan yürekler
Kandan akan kan değildi sanki pislikti, şerefsizlikti...

Sonra diller sustu
Düşünemez oldu beyin, suspus oldu yürek...
Korkmuştu vicdan kendi gölgesinden, batmıştı güneş,
yanmıştı dünya
Ölümsüzlüğe gömülmüştü, açmadan solan bir çiçek
ORADA İNSANLIK ÇOKTAN YOK OLMUŞTU...

YALNIZLIĞIM

Sımsıkı kapattım gözlerimi,
Almasın seni yüzümdeki yağmurlar,
Parmaklarımın arasında esen rüzgâr
Çözmesin gizemini.
Umut doludur göz kapaklarım,
Saklan yalnızlığım, görmesinler seni...

Gökyüzünde salınan bulutlara özenme,
Onlar taşıyamaz hüznün yüklü bedenini.
Dağlarda tek kalır üşürsün,
Yapraklar ısıtamaz üşüyen ellerini.
Yum gözlerini yalnızlığım, unut hayallerini...

Darmadağın saçlarıma tutun,
Nereye istersen götürürüm seni
Serseri kalbim bir kuş misali sürüklerken bizi
Anlat gözyaşlarına beni, dağıt kederlerini,
Tek başına yüzemezsin dalgalarda,
Vazgeç denizlerden yalnızlığım, sil mavilerini...

Daha uzun yollarımız var sonu belirsiz
Topla tüm eşyalarını, geri dönmeyeceğiz.
Çam ağaçlarının kokusunu içine çek de,
Yemyeşil diyarları çiz yalnızlığım,
Resmine bakıp da rüyalarda gezeceğiz.
Yıldızları da topla teker teker,
Onların ışığında dertleşeceğiz.
Yanında bir yabancı getirme sakın,
Başka dünyalar çok gelir yürüyemeyiz...
Sonbaharın renklerini al üzerine
Ilık gün ışığında parlamış yüzün.
Koşmadan gidelim yalnızlığım,
Yavaş yavaş dağılsın avuçlarındaki hüznüm.
Olur da bir gün gidersen bensiz,
Sesini de götür yalnızlığım,
Bir başkasında duyarım da dayanamam,
Yine alırım seni, gelirsin çaresiz...

H. İbrahim Güvenç

Sonuna Kadar

Hukukun Yılmaz Kahramanlarına

Başta herkes gönüllü herkes vardı,
Yola çıkalım diye heveskârdı,
Koşalım dediler sonuna kadar.

Her şey güzel hava da güneşti,
Yollar geniş ya düz ya da inişti,
Gidelim dediler sonuna kadar.

Gün karanlığa döner yol olur dar,
Gidilir dağlara yolda vardır kar,
Baktı kimler vardı sonuna kadar.

Yoruldu tökezledi de düştü,
Anladı ki bunların hepsi düştü,
Yalnız onlar vardı sonuna kadar.

BEŞİNCİ MEVSİM; ÖZGÜRLÜK

İlk Mevsim;

Yokluğun üşütüyor,
Postallar ve palaskalar kuşanıyorum.

Mültecilerin ölüm haberleri düşüyor televizyonlara.
Tanrım, veremli bir aşk bu.
Bahara adım atalım Tanrım.
Tanrım papatyalar gelsin ki fal açalım
Mahrumiyet bölgesinden fazla uzaklaşmış olamaz papatyalar
Zira varolma sancısı eşittir özgürlük kaygısı
Hissediyorum, seversin belki, sevmelisin sen de papatyaları.

Postal sesleri, saat on yat emri, kundaktaki bebeğin ölüm
güncesi...

Barış tesisini dillere pelesenk etmiş dünyanın
Savaşa hazırlanan askerleri!
Bab-ı Ali'nin beyefendileri
Kışlaların ve geçit törenlerinin rütbelileri
Şiirin bu kısmında biraz sessizlik şimdi.

İkinci Mevsim;

Babamın, varedenin sırrına eriştiği yaşta ben;
Kelimeler törpülüyorum.

Kaç mevsim yaşarım bilmiyorum.
Hayat arabesk bir renge bürünüyor günboyu
Arabesk olan hiçbir şarkı dilime yakışmıyor
Ve çok şarkısız bahisler açılıyor uykularda.
Sana veremli aşk hususundan bahsetmiş miydim?
Senden uzaklaşınca ciğerlerimin öksürüğe boğulması,

Öksürüklerin kana bulanması,
Mütemadiyen burnumdaki kan pıhtısı.
Veremli bir aşk bu diyorum;
Öksürükler, özlemler, yaşam korkusu ve kan pıhtısı
Babamın 'babam' olduğu yaşta bende
-Yaşatmaktan ziyade- yaşamak korkusu.

Üçüncü Mevsim;
Yaralı bereli dudaklarımla
Yazgımın soğuk sırtının buluştuğu yerde.

Uyursam şimdi kaburgalarım arasında ezerek dünyayı
Ben uyursam ve ölmezse uyumamdan mütevellit çocuklar
Kırlangıçlar uçacak sanki gözlerinde.
Gözlerinde akordeon sesli düğünler ve dernekler kurulacak;
Sana, seni sevenlere ve şairlere dair.
Telaşa mahal bırakmayacak zaman, akacak
Sanki zaman akarsa da seni bana yaklaştırırsa
İnzivaya çekilecek hırçın kapitalist çiçekler
-Çiçek marketlerinden alınan çiçekler-
Ve aşık olmak için, tiyatroya gitmek için
Şiir okurken çay içmek için
İhtiyacımız olmayacak paraya.
Sonra arkamızdan iki aşık mektuplaştı diyecekler
Muhafif adımlar attılar diye fetva verdirip
Görev yerlerimizi değiştirecekler.

Dördüncü Mevsim;
Gencolmak ince bir sesli oyunudur,
Gencölmek gibi mesela.

Bozuk kaldırımllı yollardan geçtim henüz çok gençtim
Ve anlayamadım hiç bir zaman bu şehirde
Niçin bakılırdı dik dik insanın yüzüne?
Niçin buradaki çocuklar küfretmek için erkek olurlardı
Kızlar çamaşır yıkamak için kadın?

Bozuk kaldırımllı yollardan geçtim caddeler ıslak ve yalnız
Gazeteler şehrin üzerine örtülmüş
Ve koca bir şehir ölüm sessizliğine gömülmüş.

Bozuk kaldırımllı yollardan geçtim, benim devrik yazgım!
Vehimlerle sarmalanan ati duvarları arasında
Vesveseyle büyütölen küskünlüğümü alıp yanına
Yaşamak hastalığından geçip şifaya ermeliydim.
Beşinci Mevsim;
Selam duruyorum geçmişime
Yakılmış fotoğraflarım önünde

Sesim soluğuma karışmıyor artık.
Yağmur, ölen çocukları, mültecileri ve brokerleri
Aynı zerafetle dövüyor.
Yağmurlu sabah kokuları topluyorum sana
Şehirler boyu seyyahlık edip
Yağmuru ve sabahı birbirine eşleyip
Bankacıların elinden kurtarıp hayallerimi
Nihayet sigortalı bir işe girip
Toplum nezdinde yine adam olamıyorum.
Sana şehirler dolusu uykusuzluk topluyorum
Ontolojik bir mesele olmaktan çıkıyor aşk
Aşk ense köküne kadar işleyen bir transa evriliyor
Seni sevdikçe cenneti, cenneti sevdikçe tanrıyı seviyorum.
Sana durmaksızın şehirler dolusu nefes topluyorum
Ve özgürlük.

-ÇUKUROVA-

Toroslarda yağan kar,
Sendendir beyazı vişne kurusundaki kurtçuğun,
Gerdanı sevdiceğimin,
Saçımdaki ak,
Mahpushanede doğan her şafak,
Sendendir.

Çukurova'nın soğuk nefesi,
Sen misin ensemizdeki ürperti,
Hani uçsuz bucaksız buğday tarlaların,
En nadide çiçeklerin yanaklarımızda biterdi.

Bir "of!" çeker bağı yanık yiğitler,
Bir kodeste buluşmuş kurtlar ve itler,
Toroslarda yağan kar!
Senin kadar paktı yorganımız,
Saçımıza düşmeden önce bitler.

Bir nefeste geçtiğimiz Gülek ve Tekir,
Aynı mıdır hala Ocakta, kar yağdığında?
Hala senden midir beyazı kaymağın,
Annem, sabah sütünü sağdığında.

Bulunmaz bir mavilikle örtünür gökyüzünün kızı,
Yeşil nazire yaparcasına fışkırır topraktan,
Sabrını bulur içimizdeki sızı,
Bereketli topraklarında yaşamaktan.

Son nefesi bile cigaraya bırakmayan babam,
Nasıl da beyazlamış saçların.
Oğul babaya benzer ama
Hani elleri beyaz olurdu yalnız çocukların...

Seyhan geçer eteklerinden, Ceyhan çağlar,
Bir ağıt kopar Çukurova'dan,
Ana ağlar gelin ağlar,
Burada haberi olur Yaradan'ın her duadan.

Toroslarda yağın kar,
Üşütmezsin bizi, güneş vurur ellerimize,
Son nefesimizde bile beyazın var,
Yağ lapa lapa kefenimize...

YILLAR KODESİ

Gözlerinden sürmeleri çek
Kederlerinin üstüne
Çek de gitsinler hemen.
Raks etmeliyiz geceye
Doğru, doğru söyleme
Yalanların akşamıdır bu.

Ben mi tövbeler mi münzevi
Beynim sulanmış dünlerden
Kalbim sanki pişmanlıklar evi.
Ayrılmış bacaklarıyla
Yalvarıyor mu yoksa yerime
Avuçları ise rahlemin göğze
Doğru, doğru söyleme
Yalanların akşamıdır bu.

Ölümlüler iç geçirerek dünyaya
Eylemli saat kadranında her vakit
Fikirler göğze kaçıvermez
Aklanacak o çocuk ancak
Mesela gündüz uykularından
Geçerken terk-i hayale
Doğru, doğru söyleme
Yalanların akşamıdır bu.

Gereği Düşünüldü

Suç sarayları
Dili olmayan duvarlar
Adli trajedi cazgırları
On harfli alfabeleriniz
Keyiflerinizin tutanakları
Cübbelerinizde “AH !” sesleri
“Gereği düşünüldü” deyince ayağa kalkmam ben !
Gelsin, durmasın üstüme üstüme
Kirli harfleriniz

HÜR VE PERVASIZ YAŞAMAK

Attila İLHAN'a saygıyla

I

Attila İlhan'la tanıdım Deli Süleyman'ı

II

“Eserken ılgıt ılgıt seher yelleri
Evine varıp da Deli Süleyman
Yıkınca katırların yükünü
Sokulmuş validesi yanına
Almış kelamı görelim ne demiş
-Benden sana haber olsun tosunum
Yedi düvel erkân ile divanda
Üstümüze seferberlik açmışlar
Büyük kıyam olacakmış yakında
Cümle Fransız hücumu geçmişler
Bugün gibi hatırlar Süleyman
Gelirse göreceği vardır dediğini
Senin için rahat olsun anam
Çok şükür ölmesini biliriz
Hür ve pervasız yaşamak için
Ve bir şahan gibi yaşamış gerçek
Altında doru civan elinde martin
Bu dağ benim bu dağ senin diyerek
İletmiş köyden köye hürriyet şarkısını” (*)

III

Fransızın işini bitirmiş Süleymanlar

Ama işleri bitmemiş.

Ellerinden martin tüfek düşmemiş.

Başkaldırmış içerdeki hainler

Şeyh Saitler, Derviş Mehmetler...

Sallanmış darağacında hain başlar

"Hür ve pervasız yaşamak için."

Şimdilerde,

Süleyman'ın torunları yalnızdır.

Mahkeme kurulur, hesap sorulur.

-Sen kim, hür ve pervasız yaşamak ne?

Deden Süleyman'ın suçu senin üzerinde.

Koronun sesi gür çıkar

Anlatamaz Süleyman'ın torunları

Sorarlar bininci kez sorarlar:

-Hür ve pervasız yaşamamanın hesabı olur mu?

Küresel beylerin has adamıdır korobaşı

Korobaşının buyruğu üzre

Susturulmak istenir Süleyman'ın torunları

Kerbela'yı aratmaz kötülük.

İnanır o

Bir Mustafa Kemal'dir o tükenmeyen

Sığmayan Hasdallara, Silivrilere...

Direnir o,

Direnir topsuz tüfeksiz

Dedesi Süleyman'ın mirası üzre

"Hür ve pervasız yaşamak için."

YOL TABELASI

Gece uzun, yol karanlık
Daha sabaha çok var
Gardaş, Abi, Dadaş, Ede, Yoldaş, Arkadaş
Düşelim yola, düşlerimizle
Verelim kendimizi yola ellerimizle
Bak! yıldızlar oyun oynuyor yanaklarımızda
Ay durgun ve endişeli, gözlerimizde
Ya sen, geceye kanıp üşüyor musun ne?
Bırak iğ taneleri kapasın göz kapaklarımızı
Bırak, titretsin kuzey yıldızı son nefesiyle

Bekle ve gör, bekle ve gör
Sıra bizde
Elini ipek gibi saran gece
Toprak gibi dağılmalı avuçlarında
Çekilmeli gece, güneşe olan utancından
Şafak son örtüsünü toplamalı artık
Biz yola düşmeli, yol boyun eğmeli bize
Ben geldim demeli, diyebilmeli
Göğün oğlu güneş, ısıtsın diye
Kızıl topraklar mezardan önce
Gardaş, Abi, Dadaş, Ede, Yoldaş, Arkadaş olsun diye
Sağ elinde anıların, sol elinde umutların
Topla ve serp, topla ve serp buğday tanesi gibi günleri

Yaşa ve yaşat seninle olan olmayan tüm sevdaları
Bırakma hayatı senin oldukça zincirlerin
Bırakma günü ve geceyi, siyahı beyazı
Bırakma, tut gözlerimden beni
Tutacağım seni hayallerinin yakasından
Gözlerim ve hayallerin yazacak yol tabelası
Gözlerim ve hayallerin... Daha çok var.

Kanatlanmış Bir Tahayyül

Kömüre çalıyor gözlerin bu akşam
Elmaslar çıkarmak istiyorum ruhundan
Yorgun gözlerim birer işçi gibi bu uğurda ölebilir
Cehennemde Dante gibiydim, yolun yarısı etmeden
Beatrice arayışım sanaydi
Bir de cennete bakmalıymışım
Heyhat kanatsız melekler de varmış
Sessizce sinerlermiş insanın yüreğine
Kömüre çalan gözlerin değdikçe
Fukara bir ocak misali tütüyorum

Bu şehir senin olduğun şehre çok uzak
Ben sana bir o kadar yakınım
Can, demek ruh demekmiş burada öğrendim
Yani sana canan dediğimde ruhumdan mı demiş oluyorum?
Bu şiiri siyah bir karganın kanadına ilişitirdim
Sen okuduğun zaman beyazlaşacak

Keşiş dağı telaşeli bir baba
Munzur onun hınzır çocuğu
Ayakkabı boyacısı kılıkli gökyüzü
Birbirinin aynısı suratsız ağaçlar
Saat yirmi biri geçti, her yer kapandı
Pencereden dilenci gözlerimle bakıyorum
Allah rızası için biri seni görmeyi verse
Yıldız kaydı bir dilek tutmalıyım
Fazlasını istemem

Saat sabaha doğru beş otuz beş
Seni her zamankinden fazla özlüyorum
Camın önünde Tomris saatini bekleyen bir Cemal Süreyayım
Kollarımı bu gece yokluğuna uzattım

Hasterin bir kambur gibi belimi bükmekte
Sesini duymam mümkünse
Soyismimden bir y daha atayım

Kanatlanmış bir tahayyül: Fransa'dayız
Eyfel cam bir fanusun içindeki yılbaşı hediyesi
Çocuğun biri salladıkça kar yağıyor
Direkleri kır düğünleri gibi ışıklandırılmış, gelin gibi
süslenmiş
Sokaklarında neşeyle geziyoruz
İçimizde Jakobenler geziniyor
Aklım giyotinin altında
Aklımı başımdan alıyorsun
Kör bıçak elinde

Hotel de la Motte Picquet'te gece beraberiz
10.metroda Attila İlhan hayalleriyle beraber
Gemisini beraberinde taşıyan bir kaptan,
Göz göze geldiğimiz vakit buz dağına çarpıyor
Fransa'da yazılmış bütün şiirler devriliyor
Ah, gözlerini çekme sakın
Jeanne d'Arc olup yanmalıyım
Ruhumda defalarca ihtilal olsun
Yanıbaşına devrik krallar gibi uzanayım

Hercai bal arısı olmuşum kış ortasında
Bahara kalmadan saadetten öleceğim
Baudelaire'nin Elem Çiçekleri'ni sesli okuyorum
Bir masal edasıyla dinliyorsun, gözlerin kapanıyor
Paris'in ışıkları sönüyor, karanlıktayız
Ellerim olduğunu da saçlarındayken anlıyorum

SUREYYA

Acının lügatini yazdım gittiği zaman,
Çoğusu şiir diye okuyup geçti.

Sureyye ve ben.
İkimizde fedakârlığa dair her şey.
Kahvesine inat gözlerimizin,
Soylu bir beyaz düşerdi yüzümüze.
Biz onunla her sabah tel örgü arkasında,
Asker selamıyla beklerdik hazır olda.
Memleket sevdası ilişirdi kimliğimize,
Daha ellerimiz bile çok küçüktü.
Sureyya.

Yanlışlarımız çok değil doğrularımızdan,
Doğrularımız vardı gerçeklere eşdeğer.
Felsefesini bilemediğimizden aşkın,
Edebiyatını bilir olmuştuk yalnızlığın.
Meğer bu yüzden şiirlerimiz..
Gecelerin rengine boyanmış,
Sureyya.

Ayaklarımıza kuş sürüleri çarpıyor,
Onlar her vakit alçaktan uçuyorlar.
Çünkü biz hiçbir zaman,

Gökyüzünde yürümedik.
Oysa gençliğimiz sanırdı ki hayat,
Anne sıcağı gibi sarmalar bizi,
Bu kaçınıcı vurgun yeyişimiz, saymadım,
Sureyya.

Duvar diplerine bağdaş kurardı iklimimiz.
Diz çökeceksek illa ki,
Yalnız güneye dönerdi yüzümüz.
Bozkırın yalınayak çocuklarıydık biz,
Düşerdik yol boylarına.
Uzun havaya meyilli nağmelerimiz..
Mardin kapı şen olurken de,
Baştan sona birleşirdi omuzlarımız.
Bir adım bile geri gitmeyecektik,
Neden mendilimiz yere düştü,
Sureyya.

Binbir ağıttayken ben yitirilmiş duygulara,
Çoğul şiirlerin de canını cehenneme etmiştim.
Yokluğunda şiir yerine çiçekler büyütüyorum sana,
Tırnaklarıma toprak, bu sebepten birikiyor..
Kelimelerin gözü kör olurmuş gönülsüz şiirlerde.
Yine de sessiz kalamadım gidişine,
Sureyya.

Poyraz çırpınıyor üzerinde yüreğimin,
Deniz kudurmuş ki yaş doluyor gözlerime.
Sen derin bir sonsuzlukta uyuklarken nefessiz,
Öyle ya bu akşam kar yağacak üzerimize,
Çünkü yarın sabah olmayacak biliyorum.
Üşüteceğiz gidelim diyorum, gelmiyorsun.
Sureyya.

Gittiğin yerlerin dönüşü yok lâkin,
Kalbimde yoksullaşıyor dostluktan yana.
Sen mürekkebini bana tüket ne olur,
Kollarından ziyade şefkatini dola boynuma,

Gözünü seveyim aksatmadan,
Mektuplar yolla bana.
Sureyya.

Biliyor kelimelerin kifayetsiz kaldığını,
Acının da uzun cümlelere düşmanlığını,
Ağlama diyor bu yüzden.
Vuslatı şafağından vuracağımız günler yakında.
Bin bilinmezden bir bilinmeze,
Şiir yollayacağım her akşam sana.
Susma!
Sureyya..

Çok Oluyorsun Çocuk

Sorularla sarsma beni
Çocuk
Bulunmaz olurum sonra
Bilinmez yollarda kaybolurum
Rüzgardan bekle yanıtlarını
Bak ne güzel ses veriyor sana

Özgürlük deme bana
Çocuk
Kendimden her kaçtığımda
Ve de senden, geleceğinden
Issız dağ başlarında ara bul beni
Bulutlarla eğleştiğim, tembelce

Akıldan söz açma
Çocuk
İplik ince gözlerin değmesin ezberlerime
Sığındığım kuytuları bozuyorsun
Sorgulama bağlarımı, bağımlılıklarımı
Güvenliğine sığındım boş inançları

Adalet mi dedin
Yavrum
Themis' i hatırlatma boşuna
Kör tuttuğunu beller buralarda
Kaba bir kuvvet, haklıdır her zaman
Keskindir hükmü istemli cahilliğin

İnsanlık arama
Kuzum
Neden bulamazsın bilirsin
Hayvanca varoluşumuz seni güldürmesin
Peşini bırak artık o yaralı heveslerin
Çocuk, çok oluyorsun

DÜŞ AGRISI

aldılar güneşi penceremizden
güneş sığar mı dört duvar arasına
demir kapılar arkasına
biliyoruz artık
ömrümüz sonsuz sabahsız
ve tek bir gece uzunluğunda

ama gece yıldızlı sevgilim
yüreğim yakamozlu
sen bunu düşün kederinden

biz gökkuşağı görürüz umuduyla
çıkmiştık sokaklara
yedi renge inanmiştık
yedi iklimin çocukları
vurulmuştuk barışına
yedi rengin yan yana duruşuna
güneşe gökkuşağından bir merdiven dayamıştık
güzel bir dünya kurmaya teşebbüsten
yargılanıyor şimdi hayallerimiz
biz herkesi gökkuşağının altından
geçebilir sanmıştık

eski ve *Emekçi* bir sinema gibi oysa
sokakları gökyüzüne kapattılar sevgilim
eksilttiler birer birer sokaklardan çocukları
yağmurları, yarınları, şarkıları

ama gökkuşağına bürünmüş merdivenli sokakta
yüzü yağmurlu bir çocuk gördüm bugün
burnunu sildim, okşadım başını
sen bunu da düş kederinden
bilmezler mi sevgilim, bilmezler mi

bilirler

insanlığın tüm hücrelerine sıçrayan
bu kanserli, bu vebalı savaşta

- ah! vebalı boyunlarına
vebalı boyunlarına

kesilecek en son ağaç değil midir zeytin ağacı
uzattığımız zeytin dalını kırdılar oysa
konacak dal bırakmadılar
barışa uçurduğumuz kuşlara
ama pamuğa ektiğim fasülye çimlenmiş bugün
uçak ve kayıktan sonra sevgilim
öğrendim kağıttan kuş yapmasını da
sen bunları da düş kederinden

ben kendimin çok uzağına düştüm sevgilim
hayatla hayal arasındaki tuzağına düştüm
paylaşırsak yoksulluk biter demiştim
öpersek yaralar geçer...
yaşamak bir düş ağrısı şimdi döşümde
ayrılık sazımızda temmuz yanığı bir türkü
kulağıımızda yankılı bir uzun hava
ölüm gözünü yummadan sayan
ve erken sobeleyen bir mızıkçı aramızda
yalnız kendini gösteriyor herkesin aynası
herkes sağır birbirinin feryadına
ama kimsenin kendini bile sevmediğı yerde
seni seviyorum sevgilim, seni seviyorum
göğsümde kızıl bir güneş
kafesimde bir gökyüzü büyütüyorum
ve bunca kederi eksiltmez biliyorum
ama sen yine de bunu düş kederinden

KÜF KOKULU ZORBALIK

Akşam yaklaşıyordu
Yutkundu,
İçindeki karanlığı bastırıp göz kapaklarıyla
Yüreğinin ortasına saplanan ölüm korkusu değildi

Gece yaklaşıyordu

Elleri yana düşmemişti
Böyle bir dünyayı asla düşlememişti
Henüz farkındaydı kalp atışının
Ve küf kokulu zorbalığın

Korkusuzca girdiği tabutunda
Ürkmesi gerektiğini hissetmemişti
'Empati'yi öğretmek istedi bir an
Savrulan kitaplarından

Geceydi

Duvarı fark etti neden sonra
Koskoca dünyayla arasına çekilen
Çattı kaşlarını, kızmak istedi
Ama kızmayı öğrenmemişti
Geride bıraktığı dağ yürekli
Sevdiklerini düşünerek güç aldı
Toparlandı,
Ve gökte duyulup da yerde yankısız kalan
Bir feryat kopardı
Nicelerin feryadına karışan

Geceydi

Tertemiz bedeninde hisseti kanını
Kimsenin duymadığını anladı
Sessizliğe büründü orman
Sessizce ayrıldı dünyadan

Sabah oldu,
O yoktu

.....

Razı değildi sayın yargıç
Değiştirmek isterken kurbanı olduğu dünyaya
Hayalleri, umutları, çabası...
Hepsi yarım kaldı
Yirmi yıl yaşadığı iyi hali de
Faydasızdı

HELEKE

bir gün batımında
hasat çuvallarını toplarken
gitmezdi ellerimden nasırlar
yüreğimden umudum

bazen el sallar bazen ağlardım
çukurova da pamuk başaklarında
Tarsusun tarları geleceğim
Heleke alın terimdi

tenekede ateş yakar
ısıtırdım soğukları
üç beş ırgat
bölüşürdük azığımızı

köy kahvesinde bir yudum çay
en büyük armağandı bana
çocuklarımı kucaklar gibi
merhametle sarılırdım toprağa

hergün bereketi avuçlardım
yavrularım aç beklerken evde
koşamazdım burkulurdu ayağım
taşlara çarpardı pötürleşmiş tabanlarım
gökyüzüne savrulurdu feryatlarım
zaman olsun şan olsun
emeğimi çalanlar
eviniz viran olsun

ÜLKEM

Ülkem gibisin Sevgili
Ülkem gibi iflah olmazsın küskünlüklerden
Ülkem gibisin Sevgili
Ülkem gibi suskun, ülkem gibi parça parça
Bu sıralar
Ülkeme benzeme Sevgilim
Ülkemde ışık yok aydınlığa
Şunu unutma;
Sen özgürlüğün yüreğindesin
Bu sıralar
Ülkeme benzeme sevgilim
Ülkem mahkûmiyete müptela!

